

FONDERIA

Dinamo

(EIGEN BEHEER)

#krautmathrock #instrumentaal #harmonie

Ruim twaalf jaren zitten er tussen My Grandmother's Space Suit, Fonderia's derde cd (zie iO96), en het onlangs verschenen Dinamo. In de tussentijdse periode etaleerden de Italianen hun kunsten in andere projecten, zoals La Batteria en The Samurai Of Prog. Paolo Pecorelli (eveneens lid van La Batteria) nam daarnaast de bas over van Claudio Mosconi, die op zijn beurt toetrad tot de jazz-folkgroep Ou. Ten slotte werden alle toeters en bellen (lees: blazers en zang) uit het groepsgeluid geschrapt. Dit heeft geresulteerd in een album waarop de nujazz-elementen plaats hebben gemaakt voor milde krautmathrockcomponenten waarin doorpruttelende ritmes samengaan met superstrak dan wel tegendraads aangeslagen gitaarriffs. Deze laatste worden geregeld ingewisseld voor repeterende, als light-versies van King Crimson of XTC klinkende arpeggio's, subtiel al dan niet akoestisch getokkel en aanzwellende

snarenerupties. Op haar vorige albums vlocht Fonderia diverse genres door elkaar, en die tactiek is op Dinamo gecontinueerd. Naast genoemde krautmath dwarrelen techno-scheuten (Spike), funky synthpoprock-passages inclusief knallende slapbassen (Cookie Shop) en spacey dubopwellingen (Basinsky) net zo vertrouwd door het geluidsbeeld als EM en progressieve rock. Met name de toetseninstrumenten en sequencers (Fender Rhodes, Mellotron, diverse Moogs, Yamaha DX7, Emulator II, Korg MS20, Prophet 12) toveren tracks als het aan Air herinnerende Alcor, Uncle Planck en vooral slotnummer Radio Burst om tot weelderige, symfonische klanklandschappen. Hierin ligt de nadruk op de harmonische samenhang van alle instrumenten; solo's zijn meestal verstopt in uitgerekte thema's of worden gevormd door akkoordenreeksen. Hierdoor heeft deze helder geproduceerde en professioneel vervaardigde cdr een aangenaam tranceachtig effect, dat zich over tien stukken met een gemiddelde tijdsduur van vijf minuten uitstrekt.

René Yedema